

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/87/2016
Identifikačné číslo spisu: 4014201099
Dátum vydania rozhodnutia: 08.11.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:4014201099.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Hatalovej, PhD., v právnej veci žalobcov: 1/ Mgr. F. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom R., 2/ S. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom R., 3/ G. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom S., všetci právne zastúpení Advokátskou kanceláriou JUDr. Almáši Gabriel, spol. s r.o., so sídlom Niťová 3, Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky, Štefánikova trieda 69, Nitra, za účasti: CHEM-UNIO, spol. s r.o., so sídlom Pri železničnej stanici 525, Chotín, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-NR-OVBP2-2014/034891-002 zo dňa 24. septembra 2014, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/197/2014-75 zo dňa 7. októbra 2015, jednomyselne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/197/2014-75 zo dňa 7. októbra 2015 potvrdzuje.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Nitre napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcov, ktorou sa domáhali preskúmania napadnutého rozhodnutia žalovaného. Týmto rozhodnutím žalovaný zamietol samostatné odvolanie Obce Svätý Peter a spoločné odvolanie žalobcov a potvrdil rozhodnutie Obce Chotín č. 101/2012-17 zo dňa 19. 05. 2014 (ďalej len „rozhodnutie stavebného úradu“) o umiestnení stavby „Úprava síry, CHEM-UNIO Chotín“ na pozemkoch parciel registra „C“, par. č. 4446/5, 4446/9 v kat. ú. Y. a na pozemku parcely registra „C“, parc. č. 3773/16, kat. ú. Z. (ďalej len „stavba“).

V odôvodnení rozsudku, po podrobnom opísaní priebehu správneho konania a citácii právnych predpisov, uviedol, že v preskúmvanej veci žalobcovia v podanej žalobe v prvej a druhej časti popisujú

iba priebeh územného konania od podania návrhu navrhovateľom až po vydanie tretieho prvostupňového rozhodnutia stavebným úradom vrátane napadnutého rozhodnutia žalovaného. Žalobcovia svoje námietky nezákonnosti rozhodnutia žalovaného ako i prvostupňového správneho orgánu (obe rozhodnutia tvoria jeden celok) špecifikovali všeobecne až v treťom bode tak, že už samotné rozhodnutie o povolení umiestnenia stavby ohrozuje ich práva resp. právom chránené záujmy s poukazom na čl. 44 Ústavy SR v spojení so smernicou Rady Európskej únie č. 96/61/ES z 24.09.1996 o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia prebratej zákonom č. 245/2003 Z. z. o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 245/2003 Z.z.“) tvrdiac, že stavebný úrad nepostupoval podľa citovaného „lex specialis“ a upustil od miestneho zisťovania a ústneho pojednávania podľa § 61 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len „Stavebný zákon“)

Konštatoval, že námietkam žalobcov súd nemohol vyhovieť, pretože nemajú oporu v administratívnom spise žalovaného, z obsahu ktorého vyplýva a nie je sporné, že po vyriešení procesných otázok a doplneného návrhu na základe výzvy stavebného orgánu bol určený termín ústneho pojednávania, na ktorom sa žalobca v I. rade a jeho právny zástupca zúčastnili a mali možnosť uplatniť svoje námietky a tiež sa oboznámiť s podkladmi zabezpečenými v územnom konaní na vydanie rozhodnutia. Nie je teda pravdivé tvrdenie, že stavebný úrad upustil od miestneho zisťovania a ústneho pojednávania v územnom konaní pred vydaním rozhodnutia. Žalobcovia v žalobe poukazujú na ust. § 61 ods. 2 Stavebného zákona, ktorý upravuje stavebné konanie, na čo poukazuje i žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe, a nevzťahuje sa na územné konanie, ktoré v danej veci predchádza stavebnému konaniu a vydaniu rozhodnutia o povolení stavby, ktorou sa stavba realizuje.

Nedôvodná je i námietka žalobcov s poukazom na ust. § 13 ods. 1 a § 12 ods. 2 (čl. I.) zák. č. 245/2003 Z. z., nakoľko tieto ustanovenia tohto zákona v čase rozhodovania boli zrušené zák. č. 39/2013 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť 15.03.2013. Pokiaľ ide o námietku žalobcov, že stavebný úrad mal zverejniť prístup k informáciám o činnosti prevádzky a jej vplyvu na životné prostredie, súd uviedol, že žalovaný vo svojom rozhodnutí v súlade so zákonom uviedol, že Ministerstvo životného prostredia SR, Sekcia environmentálneho hodnotenia a riadenia, odbor environmentálneho posudzovania (ďalej len „Ministerstvo ŽP SR“) proces posudzovania predpokladaných vplyvov na životné prostredie začalo ešte pred začatím územného konania v danej veci a to podľa zák. č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie (ďalej len „zákon EIA“) pod názvom „Úprava síry, CHEM-UNIO Chotín“. Výsledkom tohto posudzovania je záverečné stanovisko Ministerstva ŽP SR č. 2019/2012-3.4/MV zo dňa 24.01.2012, ktoré zjednocuje všetky stanoviská dotknutých orgánov. Z tohto stanoviska vyplýva jednoznačný záver, ktorý odporúča realizáciu navrhovanej činnosti pri dodržaní opatrení uvedených v kapitole VI/3.

Záverečné stanovisko bolo prejednané s verejnosťou a je zverejnené na internetovej stránke Ministerstva ŽP SR: <http://www.enviroportal.sk/sk/Sk/eia/detail/uprava-siry-chem-unio-chotin>, teda je nesporné, že námietka nie je dôvodná a záverečné stanovisko popisuje navrhované technologické postupy na úpravu síry a vyjadruje sa ku všetkým vplyvom a možným dopadom na životné prostredie. Stavebný úrad po doplnení návrhu a odstránení vytknutých nedostatkov pred vydaním tretieho rozhodnutia zabezpečil i dopĺňujúce stanovisko k záverečnému stanovisku Ministerstva ŽP SR, ktoré písomne pripísom zo dňa 05.03.2014 oznámilo stavebnému úradu. Ministerstvo ŽP SR nezistilo žiadne nové skutočnosti, ktoré by boli dôvodom na opätovné posúdenie predmetnej činnosti.

V danej veci žalobca v I. rade podal iba jednu námietku v zmysle vyššie uvedeného a to, že nesúhlasí so záväzným stanoviskom Regionálneho úradu verejného zdravotníctva a poukázal i na tú skutočnosť, že stavebný úrad nepožiadaval o vydanie komplexného posudku o vplyve umiestnenia stavby na životné prostredie, avšak táto otázka bola vyriešená už spomenutým záväzným stanoviskom Ministerstva ŽP SR, ktoré zjednotilo všetky stanoviská pri posudzovaní prevádzkovej činnosti a vplyvu na životné prostredie. Je pravdou a z obsahu spisu vyplýva, že žalobca v I. rade dal podnet na Okresnú prokuratúru v Komárne, ktorá stavebnému úradu zaslala upozornenie na procesné pochybenia podľa Stavebného zákona a Správneho poriadku, avšak Okresná prokuratúra Komárno listom zo dňa

07.06.2013 č. Pd 72/13-8 oznámila stavebnému úradu, že podnet bol odložený a prokuratúra nezistila rozpor vydaného záväzného stanoviska so zákonom. Pokiaľ ide o žalobkyne v II. a III. rade, tieto boli riadne a včas vyzozumené o ústnom pojednávaní stavebného úradu s poučením o možnosti podať námietky v danej veci určenej lehote, avšak žiadne námietky nepodali. Ani v rámci územného konania, a v podstate až v podanom odvolaní proti rozhodnutiu stavebného úradu uplatnili žalobcovia zhodné námietky ako v podanej žalobe, na ktoré súd nebol povinný prihliadať vzhľadom na koncentračnú zásadu v konaní podľa stavebného zákona.

K ďalšej námietke žalobcov krajský súd považoval za potrebné uviesť, že v danom prípade nejde o vybudovanie novej prevádzky ani o rozšírenie existujúcej prevádzky a teda nejde „o fabriku na výrobu síry“, ako to uvádzajú žalobcovia v žalobe, nakoľko spoločnosť CHEM-UNIO, spol. s r.o. vznikla a bola zapísaná do obchodného registra 17.07.1997 (pôvodne pod obchodným menom Areál ACHSP a. s. Chotín, pri želez. stanici) a okrem iných činností zapísaných v predmete činnosti má povolenú činnosť i na výrobu a predaj chemických produktov - prísad do polymérov a plastov (od 19.01.1999). Tak ako bolo vyššie uvedené, po spresnení prevádzkovej činnosti a doplnení podkladov pre vydanie územného rozhodnutia, v danom prípade stavebný úrad rozhodoval o návrhu na vydanie územného rozhodnutia pre stavbu „Úprava síry, CHEM-UNIO Chotín“ a podľa podkladov a projektovej dokumentácie správny orgán vydal rozhodnutie o umiestnení stavby pre úpravu síry, ktorá pozostáva z objektov SO 01 - hala a úprava síry, SO 02 - skladovacia hala, SO 03 - oceľové nádrže na skladovanie suroviny, t. j. rozpustnej kryštalickej síry, SO 04 - spevnené plochy s uvedením podmienok.

V tejto súvislosti krajský súd považoval za potrebné uviesť, že pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil súd ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti. Žalobou napadnuté rozhodnutie v dostatočnej miere uvádza dôvody, na ktorých sa výrok rozhodnutia zakladá. Súd dal do pozornosti žalobcu rozhodnutie ESLP prípad García Ruiz c. Španielsko z 21.01.1999 a zdôrazňuje, že judikatúra ESLP a ani Ústavný súd pritom nevyžadujú, aby na každý argument účastníka konania bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ale iba na taký argument, ktorý je pre rozhodnutie danej veci rozhodujúci a vyžaduje sa špecifická odpoveď. V tomto duchu žalovaný vysvetlil podstatu podmienok územného konania a územného rozhodnutia v zmysle Stavebného zákona na zistený skutkový a postupoval v súlade s touto judikatúrou. Žalovaný sa logicky a vecne správne vysporiadal s námietkami žalobcov a súd nezistil také vady konania, na ktoré by musel prihliadnuť. Z týchto dôvodov súd žalobu zamietol.

II.

Zhrnutie odvolacích dôvodov žalobcov

Proti rozsudku krajského súdu podali žalobcovia v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov, že krajský súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

V odvolaní namietali skutočnosti obdobné s dôvodmi uvedenými v žalobe. Navyše žalobcovia namietali, že k miestnemu zisťovaniu neprišlo a neboli zohľadnené všetky faktory najmä nie tie, ktoré majú zásadný vplyv na životné prostredie. Ďalej namietali, že porušenie zákona o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia a to konkrétne ust. § 11 ods. 4 písm. e) vidia aj v tom, že inšpekcia Ministerstva životného prostredia SR vytvorila správu skôr ako sa k nej mohol ktokoľvek vyjadriť bez toho, aby výzva bola zverejnená na stránke obce alebo na jej úradnej tabuli. A na základe tejto správy bolo vydané žalobou napadnuté rozhodnutie a o jej výsledky sa opiera aj súd prvej inštancie.

Taktiež nesúhlasili so záverom súdu, že v danom prípade nejde o podstatnú zmenu zariadenia a nedochádza tak k porušeniu smernice IPKZ. Súd poukázal na skutočnosť, že žalovaný už od roku 1999 má v OR zapísanú medzi predmetmi činnosti aj výrobu a predaj chemických produktov. To však podľa žalobcov nie je odôvodnenie argumentu, že nejde o novú ani zmenenú stavbu. Navyše od roku 1999 sa smernice, najmä čo sa týka životného prostredia, značne zmenili a sprísnilo.

K skutočnostiam, zásadného významu, sa súd prvej inštancie ani nevyjadril a odkázal žalobcov len rozhodnutie ESLP v prípade Garcia Ruiz c/a Španielsko z 21.01.1999. Boli toho názoru, že súd sa nevyjadril k argumentom, ktoré sú v danej veci zásadné. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhli, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil na opätovné prejednanie a priznal žalobcom náhradu trov odvolacieho konania .

III.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcov

Žalovaný vo vyjadrení trval na dôvodoch uvedených v napadnutom rozhodnutí, ďalej trval na svojom stanovisku, ktoré uviedol vo vyjadrení sa k žalobe, nakoľko mal za to, že nebol porušený procesný postup a konanie bolo v súlade s platnými právnymi predpismi. Ako žalovaný správny orgán sa plne stotožnil s rozsudkom krajského súdu. Navrhol odvolanie žalobcov zamietnuť a prvostupňové rozhodnutie krajského súdu potvrdiť.

IV.

Vyjadrenie zúčastnenej osoby k odvolaniu žalobcov

Zúčastnená osoba vo svojom vyjadrení uviedla, že pokiaľ ide o inováciu technológie, ktorú plánujú uskutočniť, jedná sa o úpravu síry pre gumársky priemysel, teda nejedná sa o výrobu síry ako sa uvádza v podaniach žalobcov. Celý proces prebieha v uzavretých priestoroch, preto nemôže ovplyvniť zdravie a život iných ľudí. Výpúšťané emisie sú v súlade s normami, ktoré túto oblasť regulujú, preto ani tie negatívne vplyvy na zdravie ľudí nemajú. Túto skutočnosť konštatuje aj záverečná správa Ministerstva ŽP SR zo dňa 24.01.2012. Zastávala názor, že vytknuté nedostatky žalobcov mali skôr subjektívny charakter a nie sú v súlade so skutočnosťou. Aj väčšina samostatných formulácií v odvolaní a v žalobe sú všeobecné, bez konkrétnych skutočností. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil.

V.

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 08.11.2017 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bolo rozhodnutie krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcov o preskúmanie napadnutého rozhodnutia žalovaného. Týmto rozhodnutím žalovaný zamietol samostatné odvolanie Obce Svätý Peter a spoločné odvolanie žalobcov a potvrdil rozhodnutie stavebného úradu o umiestnení stavby v spojení s opravným oznámením stavebného úradu zo dňa 03.06.2014 č. 101/SÚ/2012-10. Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Z obsahu predloženého súdneho spisu, ktorého súčasťou je administratívny spis žalovaného najvyšší súd zistil skutkový stav tak, ako ho popísal krajský súd. Odvolací súd sa preto s odôvodnením napadnutého rozsudku stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci, najvyšší súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcov uvedeným v odvolaní dopĺňa nasledovné:

Odvolací súd má rovnako ako krajský súd a žalovaný za to, že žalobcovia neuviedli konkrétne dôvody porušenia ich práv a právom chránených záujmov, námietky sú všeobecného charakteru a vyplývajú skôr z ich subjektívneho presvedčenia. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že správny súd je viazaný dôvodmi žaloby, nevyhľadáva za účastníka konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktoré podľa § 249 ods. 2 O.s.p. majú tvoriť obsah žaloby a určovať rozsah preskúmania zákonnosti rozhodnutia súdom. To platí rovnako aj pre obsah odvolania v konaní pred odvolacím súdom.

Namietané chýbajúce návrhy opatrení v prípade priemyselnej havárie, dopravnej havárie, či pri prevoze sýry je možné posudzovať, zohľadňovať a rozhodovať o nich až v stavebnom konaní o povolení stavby, nie však v územnom konaní, ktoré plní iný účel ako stavebné konanie. V rámci územného konania správny orgán prihliada na budúce účinky stavby v území aj vo vzťahu k susedným stavbám a výšky stavby. Osobitne sú vymedzené požiadavky vyplývajúce zo stanovísk dotknutých orgánov štátnej správy (napr. na likvidáciu alebo zmiernenie exhalátov, hluku, tepla, otrasov, pre nakladanie s odpadmi). Z charakteristiky rozhodnutia o umiestnení stavby vyplýva, že ide o rozhodnutie, ktorým sa stavba priamo nerealizuje (k jej realizácii dochádza na základe stavebného povolenia - osobitného rozhodnutia vydaného v stavebnom konaní, resp. na základe ohlásenia stavebnému úradu v určitých zákonom ustanovených prípadoch), t. j. k porušeniu práva žalobcov na priaznivé životné prostredie v zmysle čl. 44 Ústavy SR týmto rozhodnutím nemôže reálne dôjsť (obdobne rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžp 3/2011 z 15.12.2011). Rozhodnutie o umiestnení stavby vytvára len právny základ pre rozhodnutie o realizácii stavby, ku ktorej môže, ale nemusí v budúcnosti ani dôjsť, čo vyplýva aj z časovej platnosti rozhodnutia o umiestnení stavby.

Žalobcovia nedôvodne poukazovali na porušenie ustanovení § 12, § 13 zákona č. 245/2003 Z.z., ktoré sú neaktuálne a neúčinné, nakoľko zákonom č. 39/2013 Z.z. bol celý článok 1 vrátane týchto ustanovení nahradený novou úpravou. V odvolaní žalobcovia poukazujú už na ustanovenia zákona č. 39/2013 Z.z., avšak citované znenie § 11 ods. 4 písm. a) ako aj § 12 ods. 2 písm. c) v odvolaní nekorešponduje s ich zákonným znením. Zároveň ide o zákon upravujúci o. i. prevenciu a kontrolu znečisťovania životného prostredia, pričom v predmetnej veci správne orgány postupovali podľa Stavebného zákona a zákona EIA, teda použitie zákona č. 39/2003 Z. z. je neodôvodnené a neaplikovateľné na predmetnú vec.

Taktiež sú nedôvodné námietky týkajúce sa nevykonania miestneho zisťovania spojeného s ústnym konaním, nakoľko takéto konanie prebehlo najskôr dňa 15.04.2014, kde po vznesení námietky nedoručenia predvolania právnomu zástupcovi žalobcu v I. rade došlo k nariadeniu nového termínu konania. Dňa 06.05.2014 prebehlo nové ústne konanie, pričom žalobcovia, po tom ako boli v predvolaní riadne poučení v zmysle § 36 ods. 1 a § 42 ods. 5 Stavebného zákona, nepredložili žiadne námietky ani pripomienky. Odvolací súd sa v tejto súvislosti stotožňuje s názorom krajského súdu, že vzhľadom na koncentračnú zásadu v územnom konaní nebol povinný prihliadať na námietky uvedené v žalobe, zhodné s námietkami uvedenými aj v opravnom prostriedku proti prvostupňovému správnomu rozhodnutiu.

Ustanovenie § 36 v spojení s § 42 ods. 5 (resp. § 61 ods. 1 Stavebného zákona) vymedzuje koncentračnú zásadu v územnom a stavebnom konaní. Z uvedenej koncentračnej zásady vyplýva, že v konaní o umiestnení a povolení stavby musí byť všetok skutkový materiál pre rozhodnutie závažný,

zistený pri ústnom pojednávaní spojenom s miestnym zisťovaním a že stavebný úrad môže prihliadnúť len k tým skutkovým okolnostiam, ktoré boli stavebným úradom zistené a k tým námietkam účastníkov, ktoré boli pri ústnom pojednávaní, resp. v lehote určenej stavebným úradom uplatnené. Koncentračná zásada konania v Stavebnom zákone, na rozdiel od Správneho poriadku, kde je možné až do vydania rozhodnutia predkladať stanoviská a pripomienky, znamená, že na neskôr, teda po lehote stanovenej v zmysle § 36 ods. 1 Stavebného zákona, uplatnené námietky a pripomienky už stavebný úrad nemôže prihliadnúť.

Odvolací súd rovnako ako krajský súd poukazuje na to, že proces posudzovania predpokladaných vplyvov na životné prostredie Ministerstvo ŽP SR začalo ešte pred začatím územného konania v danej veci a to podľa zákona EIA, nie podľa zákona č. 39/2013 Z. z., na ktorý nesprávne poukazujú žalobcovia. Výsledkom je záverečné stanovisko č. 2019/2012-3.4/MV zo dňa 24.01.2012, ako záverečný akt procesu posudzovania vplyvov, ktoré zjednocuje všetky stanoviská dotknutých orgánov, bolo prejednané s verejnosťou a je zverejnené na internetovej stránke Ministerstva ŽP SR. Zároveň je potrebné poukázať na to, že na podklade žiadosti o doplňujúce stanovisko zo strany stavebného úradu, pred vydaním prvostupňového správneho rozhodnutia a po doplnení podkladov a odstránení nedostatkov, v liste zo dňa 05.03.2014 Ministerstvo ŽP SR skonštatovalo, že neboli zistené žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali opätovné posúdenie navrhovanej činnosti.

Námietky žalobcov uvedené v odvolaní sú v podstate zhodné s námietkami uvedenými v žalobe, s ktorými sa náležite vysporiadal už krajský súd. Skutočnosti, ktorými žalobcovia v odvolaní spochybňujú predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že v zmysle ustálenej judikatúry rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia, pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky, spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011, sp. zn. 2Obo 15/2013 z 19. marca 2013, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 Cdo 196/2009 zo dňa 27. januára 2011).

Podľa názoru odvolacieho súdu je rozhodnutie súdu 1. stupňa riadne odôvodnené, krajský súd sa vysporiadal s námietkami žalobcov, ktoré boli podstatné pre rozhodnutie vo veci samej. Z uvedených dôvodov, pokiaľ krajský súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol z dôvodu, že preskúmané rozhodnutie žalovaného je skutkovo a právne správne, podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 246c O.s.p. v spojení s § 219 O.s.p potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O. s. p. a s poukazom na § 246c veta prvá a § 224 ods. 1 O. s. p. tak, že žalobcom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko neboli v odvolacom konaní úspešní.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.